

Sira Hernández

Un so d'esperança

La barcelonina Sira Hernández es va donar a conèixer com a intèrpret superlativa de piano, però els darrers anys s'ha revelat també com una excel·lent compositora que assimila el llegat dels seus mestres i reflexiona alhora sobre el present, recurrent, a més, a influències d'altres arts com la pintura o la literatura. *Hymns to the Hope* (Neos, 2025) és el seu darrer disc.

TEXT
ENRIC ROS

FOTO
JUAN MIGUEL MORALES

Com va decidir passar de tocar les obres de grans mestres de la història de la música a interpretar les seves pròpies composicions? Atrevir-me a sortir de l'armari com a compositora –per dir-ho així– ha estat una evolució natural. Inevitablement, l'activitat concertística implica sovint posar-nos en un calaix, i durant temps la meua 'etiqueta' ha sigut la d'intèrpret. En un moment determinat, però, vaig començar a fer col·laboracions en altres àmbits, com la poesia o la dansa, i a treballar amb actors. Vaig mostrar algunes de les meves composicions i va ser un plaer descobrir que programadors i discogràfiques hi estaven interessats. El fet que un disc amb obra pròpia com *Initiation to the Shadow* (2020) aparegués en un segell com Naxos em va donar molta empenta alhora de continuar.

Ara ja resulta impossible no associar-la a les dues activitats com a intèrpret i compositora? Efectivament, actualment mantinc les dues facetes. A més de la tasca de composició, continuo exercint d'intèrpret. El 30 d'octubre, per exemple, faré un concert al Palau de la Música que reflectirà els dos vessants, ja que tocaré al piano obres de **Frederic Mompou** i també algunes peces del meu darrer disc.

Quina és, ara per ara, l'activitat més enriquidora per a vostè? No és fàcil de respondre, perquè totes dues em fascinen. Tot i això, diria que en el terreny creatiu em permet anar encara més lluny a l'hora d'expressar-me. I, alhora, també hi ha una activitat creadora en la meua manera de concebre la interpretació, com es veu clarament en el gust pels aspectes d'improvisació, que antigament eren molt habituals en la música clàssica. De fet, podria dir que la música dels temps de **Mozart**, **Beethoven**, **Schubert** o fins i tot **Enric Granados** era molt més lliure que no pas l'actual. Penso que hauríem d'anar recuperant aquesta llibertat a poc a poc. La música està viva en el moment en què es recrea. La partitura és un camí traçat, però hi ha un espai sonor que pot canviar per factors com l'instrument, l'acústica de la sala, l'energia del públic o l'estat d'ànim de l'intèrpret.

El llegat d'alguns compositors de la música contemporània sembla que ha influït força no només en la seva manera de concebre la composició sinó també en la importància que dona al so en enregistraments i concerts. Efectivament, m'han influït autors molt importants com per exemple **Messiaen**, **Britten** o **Frederic Mompou**. D'aquest darrer en vaig aprendre a buscar la reverberació del propi so, a fer que ressonés des de dins mentre tocava. Es diu que aquest interès pel so li ve de la seva infància, quan es dedicava a provar les campanes del taller del seu avi. M'agrada, com a intèrpret, partir d'un silenci pletòric, com de la **Mompou**. El so té un component ancestral que alhora és física pura. De fet, el nostre cos també és vibració. Tot plegat sembla intangible, però és molt real. La música revela la connexió secreta que tenim amb el so i el silenci.

"Quan llegeixo notícies que em trasbalsen, de seguida penso en transformar-les en música"

Ahora, vostè sempre ha donat molta importància als clàssics, que coneix molt bé. Sí, penso que els clàssics són importantíssims. En la meua formació a Itàlia, amb professors com Remo Remoli i Felice Quaranta, gairebé tot l'aprenentatge estava basat en els grans clàssics. Vaig començar al piano als 6 anys i vaig entrar al Conservatori Giuseppe Verdi de Torí amb 10. No només estudiàvem músics com Scarlatti, per exemple, un autor que m'interessa no només pel virtuosisme, sinó també per la profunditat del seu so. També vam aprendre moltes coses sobre tota la cultura clàssica. Recordo que amb 13 anys ja llegíem i traduïem textos del llatí.

Al seu darrer disc hi ha al·lusions a Chopin, Picasso i l'hinduisme, entre altres. D'on neix la voluntat de barrejar formes artístiques i cultures? Sempre m'he sentit molt atreta per altres cultures i pel món artístic en general. Crec que la interacció entre les arts és natural, perquè, al cap i a la fi, totes busquen el mateix, emprendre un viatge de coneixement i autoconeixement. Sense nodrir-me de la literatura, la pintura i el cinema no hauria pogut compondre. M'agrada concebre la meua música com un calidoscopi de mirades i influències, on caben moments

"Sense la literatura, la pintura i el cinema no hauria pogut compondre"

d'intimitat i altres que reflexionen sobre el nostre món o simplement cerquen la bellesa en diversos indrets. A més, la música serveix per comprometre's amb la realitat, una cosa que té especial importància en uns temps com els que ens ha tocat viure. Per això, el disc *Hymns to the Hope* s'obre amb una peça dedicada a la festivitat de Maha Shivaratri, la nit més fosca de l'any segons l'hinduisme, en la qual s'encenen llums per portar la claredat al món.

Podem considerar *Hymns to the Hope* un àlbum amb compromís sociopolític? Crec que sí. Vaig començar a compondre aquest disc durant la pandèmia, en un moment de recolliment i reflexió. Pensàvem que en sortiríem millors, però van arribar les guerres d'Ucraïna i d'Israel i ha quedat palès que no serà així. Per això crec que és un bon moment per recordar el llegat del *Guernica*, de Picasso. La música sempre ha tingut un tarannà polític i social, com es pot comprovar a les obres de Beethoven, Xostakóvitx o Britten. I, en el meu cas, sempre ha estat natural. Fa poc vaig anar a un acte d'homenatge a l'escriptor jueu Primo Levi, a Venècia. Quan llegeixo notícies que em trasbalsen, de seguida penso en transformar-les en música, per mirar de comprendre-les des de les emocions.

Quins projectes té anunciats per a la següent temporada? Al Teatro de la Zarzuela de Madrid presentaré *18 ciervas*, un espectacle de poesia, música i dansa basat en un poemari de Rosana Acquaroni, en el qual l'amor i el desamor tenen una gran importància. Serà una col·laboració amb la gran ballarina Olga Pellicer, l'actriu Olivia Molina i la directora d'escena Janet Novás, un equip veritablement fantàstic, format sobretot per dones. A més, per l'any vinent ja tinc a l'agenda concerts dedicats a Gaudí i Mompou. I tinc uns quants projectes més en marxa per a aquesta temporada, però alguns encara estan pendents de tancar, així que de moment no en puc dir res. Com sempre, continuaré dedicant-me intensament al que més m'agrada, que és gaudir de l'art, interpretant i creant música.